

[Damgaard Nielsen]

der kommer fra min side i dag, er helt personligt. Et af områderne var f.eks., at EF kunne adoptere et par flygtningelejre rundt omkring i verden. Jeg tænker på de 3½ million mennesker, der befinder sig i Pakistan som flygtninge fra Afghanistan. Pakistan er et virkelig fattigt land, og det har brug for en hjælp, det kan få. Der kunne EF jo passende adoptere en flygtningelejr i Pakistan.

Så kunne det være interessant at kigge lidt nærmere på SF-dagsordensforslaget, hvor der foreslås en indskrænkning af overskudslagrene og dermed en reducere af afgrøderne og produktionen som sådan. Det har da også været kutyme at mene, tror jeg da, inden for det parti i hvert fald, at det var en opgave at hjælpe de underudviklede lande, som ikke har nogen levnedsmiddelproduktion af betydning. Det er jo lige så forkasteligt set fra et menneskeligt synspunkt at indskrænke sin produktion, som det ville være at destruere en produktion. De to ting harmonerer sådan set, for resultatet bliver det samme. Det bliver, at ulandene fortsat kan synge som manden på risten. De når aldrig nogen sinde at få et ordentligt måltid mad.

For øvrigt er der kommet et par rapporter fra professor Aslyng og Thorkil Kristensen, som viser, at dette tidsmæssigt eller historisk måske kun er et kortvarigt fænomen. Medens vi for 100 år siden havde en mælkeproduktion, der svarede til 20 kg smørfedt pr. ko og et foldudbytte på 3-4 tønder byg pr. tønde land, er vi i dag kommet op på over 20 tønder byg pr. tønde land, og vi har 300 kg smørfedt pr. ko. Men hvis vi stirrer 100 år frem i tiden, vil vi se, at antallet af mennesker her på kloden vil være fordoblet fra 5 milliarder til 10 milliarder, og landbrugsarealens størrelse falder for Danmarks vedkommende i øjeblikket med 9.000 ha om året. Hvis vi så også – det er der i hvert fald nogle der ønsker – får held til en reducere med hensyn til marginaljorderne, så vil marginaljorderne om 100 år måske være indskrænket, så der er taget 560.000 ha ud af driften. Det vil sige, at Danmarks landbrugsreal om 100 år vil være halveret, mens verdens befolkning vil være fordoblet.

Det problem, vi står med nu – heri vil jeg holde med vistnok hr. Erhard Jakobsen – er derfor intet stort problem, og det var heller ikke det værste problem, man kunne have. Men hvis vi skal til at have EF-lagrene delt

ud, og det skal vi på et eller andet tidspunkt, så lad os prøve at sende det derhen, hvor det er noget værd.

Den debat, der har været om, at vi ødelægger landenes egen landbrugsproduktion ved at forære dem nogle landbrugsvarer, kan jeg i hvert tilfælde ikke godtage. I et land som Etiopien og i andre tørkeramte områder i Afrika kan det være rystende ligegyldigt, for når det er så tørt, som det er dernede, kan der ingenting gro. Der kan vi ikke hjælpe det landbrug, der er dernede, og de er slet ikke udviklet til at kunne gå i gang med kunstig vanding, som vi kender det herhjemme fra, så i øjeblikket redder vi ikke noget ved at tage hensyn til det bestående landbrug, medens millioner af mennesker dør.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Hr. Erhard Jakobsen har flere gange sagt, at ordet katastrofe var totalt ude af dimensioner.

Nu er det jo altså ikke os, der har brugt ordet katastrofe, det er faktisk EF-Parlamentet selv. Overskudslagrene i EF bliver større og større, og EFs landbrugspolitik er i realiteten brudt sammen og eksisterer nu stort set kun som en meget kostbar social foranstaltning, der holder liv i alt for mange landmænd. Det er ikke VS' ord, det er konklusionen i en rapport, som EF-Parlamentets budgetvalg godkendte på et møde i Lissabon i september i år. Overproduktionen er så stor, at godt 60 pct. af EFs budget i år går til landmændene. Er det så et problem eller ej? Jeg vil ikke skændes om, hvorvidt man skal bruge ordet katastrofe, men det er i alle tilfælde et meget stort problem, som der må gøres noget ved.

Så hjælper det ikke, at man glæder sig over, som hr. Kofod-Svendsen gjorde, at der i EF er mad nok. Det er godt nok, men det er da ret tåbeligt, at der produceres så meget som beskæftigelsesterapi for landmændene, at en stor del af det faktisk går til spilde ved, at det simpelt hen bliver dårligt, mens det ligger oplagret. På den måde bliver landbrugspolitikken jo brugt som en meget dyr form for socialpolitik for landmændene, og mon man ikke hellere skulle kigge på det sociale system i de enkelte lande i så tilfælde?